ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ

Ὡς γνωστόν ἡ Μονή τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου εἶναι μία τῶν ἀρχαιοτέρων καί ἡ ἀκριβεστέρα εἰς μοναστικήν παράδοσιν καί ἄσκησιν ἐκ τῶν Μονῶν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Αὕτη ἱδρύθη ἀπό τόν ὅσιον Σάββαν, ὁ ὁποῖος προσῆλθεν ἀπό τήν Μουταλάσκην τῆς Καππαδοκίας εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν, τό 456 μ.Χ. εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν. Ὁ ἅγιος Σάββας ἐμαθήτευσεν ὑπό τόν ὅσιον Εὐθύμιον καί τόν ὅσιον θεόκτιστον ἐπί δεκαπενταετίαν καί ἐμόνασεν ἐπί πενταετίαν εἰς ἄκραν νηστείαν, προσευχήν καί ἡσυχίαν εἰς σπήλαιον τῆς ὄχθης τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων πρός τήν περιοχήν τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης.

Οἱ ἀναχωρηταί τῆς περιοχῆς αὐτῆς διέκριναν εἰς τό πρόσωπόν του τόν πεφωτισμένον ἄνθρωπον ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τόν παρεκάλεσαν νά συστήσῃ Μονήν καί νά ἀναλάβῃ τήν πνευματικήν χειραγώγησίν των.

Καμπτόμενος ὁ Ὅσιος Σάββας εἰς τάς παρακλήσεις των, ἵδρυσεν ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τόν πρῶτον τῆς Μονῆς, εἰς τήν δεξιάν ὄχθην τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων ἀπέναντι τοῦ ἀσκητηρίου του. Τόν ναόν τοῦτον ὠνόμασε «θεόκτιστον», ἐπειδή κατά τό ἥμισυ καί πλέον ἦτο ἐντός φυσικοῦ βράχου ὑπό τῆς θείας χειρός κατασκευασθέντος. Εἰς τόν ναόν τοῦτον ἐτέλουν τάς ἀκολουθίας των οἱ μοναχοί, τούς ὁποίους ἐδέχετο ὁ ἅγιος Σάββας.

Ἀργότερον ἀνήγειρε μέ τήν χρηματικήν ἐπιχορήγησιν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ τό μέγα Καθολικόν τῆς Μονῆς πρός τιμήν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς θεοτόκου.

Ἡ ἱδρυθεῖσα αὕτη Μονή ὑπό τοῦ ἁγίου Σάββα ἦτο Λαύρα. Εἰς αὐτήν δηλαδή ὁ ἅγιος Σάββας ἐδέχετο μοναχούς, οἱ ὁποῖοι εἶχον δοκιμασθῆ προηγουμένως εἰς μοναστήριον κοινόβιον, εὑρίσκοντο εἰς προκεχωρημένον στάδιον μοναχικῆς ἀσκήσεως καί εἰς τήν Λαύραν ἐπεδίδοντο ἐνδελεχῶς εἰς τά κελλία των εἰς τήν νοεράν προσευχήν καί συνηθροίζοντο εἰς τό Κυριακόν τήν Κυριακήν καί τάς ἑορτάς διά κοινήν προσευχήν. Ὁ ὅσιος Σάββας ἀνεδείχθη ὁ ἀρχηγός τοῦ λαυρεωτικοῦ μοναχικοῦ βίου ὅλης τῆς Παλαιστίνης, ἐν ᾧ ὁ συμπατριώτης του ἐκ Καππαδοκίας, ὅσιος θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης, ἀνεδείχθη ὁ ἀρχηγός τοῦ Κοινοβιακοῦ βίου. Εἰς τό Κοινόβιον ἐγίνοντο δεκτοί οἱ ἀρχάριοι μοναχοί, οἱ ὁποῖοι παρέμενον ἄχρι καιροῦ, ἀναλόγως πρός τήν πρόοδον αὐτῶν, ζῶντες μοναστικήν ζωήν κοινῆς προσευχῆς καί ἐργασίας ὑπό τήν αὐστηράν καθοδήγησιν τοῦ ἡγουμένου, προετοιμαζόμενοι διά τήν μοναχικήν ζωήν εἰς τήν Λαύραν. Ὁμοῦ καί οἱ δύο αὐτοί πατέρες συνεργαζόμενοι ἀνεδείχθησαν, διαρκοῦντος τοῦ 5ου αἰῶνος, οἱ πνευματικοί ἡγέτες τῆς μοναστικῆς ζωῆς τῆς Παλαιστίνης καί οἱ ἀμύντορες τῆς Ὀρθοδοξίας ἐναντίον τῆς καινοφανοῦς αἱρέσεως τοῦ μονοφυσιτισμοῦ.

Ζῶντος τοῦ ὁσίου Σάββα, ἀλλά καί μετά τήν Κοίμησίν του ἑκατοντάδες μοναχῶν ἔζησαν εἰς τήν Μονήν του καί πολλοί ἡγίασαν. Εἰς τήν Μονήν αὐτήν ἠσκήτευσαν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ Κοσμᾶς ὁ μελῳδός, ὁ θεοφάνης καί ὁ θεόδωρος οἱ

Γραπτοί ἀδελφοί, ὁ Ἀνδρέας Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης ὁ Ἱεροσολυμίτης, ὁ Μιχαήλ ὁ Σύγκελλος καί ἄλλοι.

Διά μέσου τῶν αἰώνων ὑπό εὐμενεῖς ἀλλά καί ὑπό ἀντιξόους περιστάσεις ἡ Μονή παρέμεινε πρότυπον ἀκριβοῦς τυπικοῦ ἀκολουθιῶν καί μοναχικῆς ζωῆς, πνευματική ἑστία τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας ἀλλά καί τῆς Ὀρθοδοξίας ὅλης, ἐμπνέουσα τό δέος καί τόν θαυμασμόν μέ τό ταπεινόν, ἁπλοῦν, ἀνεπιτήδευτον, ἡσυχαστικόν καί ἀθόρυβον ἦθος τῶν μοναχῶν της.

Συμφώνως πρός τήν κρατήσασαν τάξιν, τό Τυπικόν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἁγίου τοῦ Σάββα ἡγιασμένου ἐν συντομίᾳ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἀρχιερατική συνοδεία κατέρχεται ἀπό τό Πατριαρχεῖον εἰς τήν Ἱεράν Μονήν, παραμένουσα ἐπί τριήμερον διά τήν ἑορτήν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εἰς τό πρός τιμήν αὐτοῦ παρεκκλήσιον παρά τόν τάφον αὐτοῦ, τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Σάββα εἰς τό Καθολικόν τῆς Μονῆς, καί τοῦ ἁγίου Νικολάου εἰς τόν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ναόν.

Οὕτως ἐγένετο καί ἐφέτος. Ἀρχιερατική συνοδεία, τῆς ὁποίας προεξῆρχε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γεράσων κ. Θεοφάνης, κατῆλθεν εἰς τήν Μονήν τήν παραμονήν τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, τήν Τετάρτην, 3/16^{ην} Δεκεμβρίου. Εἰς τό παρεκκλήσιον αὐτοῦ ἐτελέσθη Ἑσπερινός καί θ. Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γεράσων κ. Θεοφάνους.

Διά τήν ἑορτήν τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Σάββα κατῆλθε τό ἑσπέρας τῆς Πέμπτης, 4/17^{ης} Δεκεμβρίου, μετά συνοδείας ἐξ Ἱεροσολύμων ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ'. Εἰς τήν εἴσοδον τῆς Μονῆς ἐπεφυλάχθη εἰς τόν Μακαριώτατον θερμή ὑποδοχή ἀπό τόν πνευματικόν τῆς Λαύρας, Ἀρχιμανδρίτην π. Εὐδόκιμον καί τούς μοναχούς τῆς Λαύρας, ἀπό τούς προσκυνητάς ἐξ Ἑλλάδος καί τούς ἐντοπίους χριστιανούς ἀπό τήν Βηθλεέμ, τό Χωρίον τῶν Ποιμένων καί τήν Μπετζάλλαν.

Ἐνδεδυμένος τόν μανδύαν ὁ Μακαριώτατος, κατῆλθε καί προσεκύνησε εἰς τόν τάφον τοῦ ὁσίου, εὑρισκόμενον εἰς τόν κεντρικόν προαύλειον χῶρον τῆς Μονῆς καί τό σεπτόν αὐτοῦ λείψανον, ἐπιστραφέν ὑπό τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τό 1965, καί φυλασσόμενον εἰς τήν λάρνακαν αὐτοῦ εἰς τό Καθολικόν τῆς Μονῆς. Ἠκολούθησε σύντομος δέησις, μικρόν κέρασμα καί ἀνάπαυσις. Τήν τράπεζαν δι' ὅλους προηγουμένως εἶχεν εὐλογήσει ὁ διαμένων καθ' ὅλον τό τριήμερον Ἀρχιερεύς.

Περί τήν 9^{ην} ἑσπερινήν κοσμικήν ὥραν ἤρχισεν ἡ ἀγρυπνία μέ τό Μικρόν Ἀπόδειπνον, τούς Χαιρετισμούς τοῦ ὁσίου Σάββα, καί τόν Ἑσπερινόν μετά τῆς Ἀρτοκλασίας, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου. Περί τό μεσονύκτιον οἱ ἤδη κεκοπιακότες ἀνεχώρησαν διά τά κελλία των διά μικράν ἀνάπαυσιν, οἱ πλέον δέ γεγυμνασμένοι καί δή Ἁγιοσαββῖται πατέρες παρέμειναν συνεχῶς ἀναγινώσκοντες.

Κατελθών ὁ Μακαριώτατος εἰς τήν ἑνάτην ὠδήν, ἔψαλε τάς Καταβασίας, προεξῆρξε τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὄρθρου καί ἐν συνεχείᾳ τοῦ μυστηρίου τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χριστοδούλου, Γέροντος Δραγουμάνου, τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Μπαχούμ καί Λαζέτης κ. Δημητρίου τοῦ Πατριαρχείου τῆς Γεωργίας, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος

Ἀρχιγραμματέως καί θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Προέδρου τῶν Οἰκονομικῶν καί Ἱερομονάχων, Ἱεροδιακόνων καί Ἱερέων ἐκ διαφόρων ἐνοριῶν τοῦ Πατριαρχείου προσελθόντων καί πολλῶν πιστῶν ἐκ τῶν περιχώρων τῆς Βηθλεέμ ἐν κατανύξει καί εὐλαβεία μετεχόντων, ψαλλόντων δέ εἰς ἀκριβές βυζαντινόν ὕφος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀριστοβούλου, τοῦ Ἁγιορείτου μοναχοῦ π. Εὐθυμίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου καί τοῦ ἱεροψάλτου κ. Χαραλάμπους Βακάκη.

Ἡ ὅλη ἀγρυπνία μέ ἐπίκεντρον τήν θ. Λειτουργίαν ἐμυσταγώγησε πάντας εἰς τήν ἀλήθειαν τοῦ σαρκωθέντος, σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως διαφυλάσσει αὐτήν ἡ Ὀρθόδοξος χριστιανική μοναχική παράδοσις. Εἰς τοῦτο συνέβαλον κατά πολύ αἱ πρᾷαι καί ταπειναί μορφαί τῶν ἁγίων εἰς τάς παλαιάς καί νέας βυζαντινάς τοιχογραφίας, ὁ ἱλαρός φωτισμός τῶν κανδηλῶν καί ἡ πρόθυμος διακονική διάθεσις τῶν Ἁγιοσαββιτῶν Πατέρων παρά τόν κόπον αὐτῶν.

Ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον εἰς τούς πιστούς περί τοῦ ὁσίου Σάββα ὡς προσώπου οὐχί μόνον ἀσκητικῆς ἀλλά καί χριστιανικῆς ζωῆς, ζωῆς ταπεινώσεως, ἐμπράκτου ἀγάπης καί ὀρθοδόξου κηρύγματος καί διένειμε φυλλάδια Ὀρθοδόξου κατηχήσεως τοῦ περιοδικοῦ: «Φῶς Χριστοῦ» /Νούρ -Ἰλ –Μασίχ».

Εἰς τό κέρασμα μετά τήν θ. Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος ηὐχαρίστησε τόν Πνευματικόν τῆς Λαύρας, Ἀρχιμανδρίτην π. Εὐδόκιμον, ὄντως ἀνακαινιστήν τῆς Μονῆς καί τούς Ἁγιοσαββίτας Πατέρας διά τόν κόπον αὐτῶν, προκειμένου νά τελέσουν μέ τελειότητα τήν ἑορτήν καί ηὐχήθη εἰς αὐτούς τάς πρεσβείας τῆς Θεοτόκου καί τοῦ ἁγίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου.

Ἀναχωρήσαντος τοῦ Μακαριωτάτου καί τῆς συνοδείας Αὐτοῦ τήν πρωΐαν τῆς ἑορτῆς τοῦ ὁσίου Σάββα, παρέμεινεν ὁ Ἀρχιερεύς Ἀρχιεπίσκοπος Γεράσων Θεοφάνης, ὁ ὁποῖος ἐτέλεσε τήν ἑορτήν τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς τόν ἐπ΄ ὀνόματι αὐτοῦ ναόν, ἔνθα καί φυλάσσονται τά λείψανα τῶν ὑπό τῶν Περσῶν ἀναιρεθέντων, τό 614 μ.Χ. Ἁββάδων Πατέρων. Κατά τήν τάξιν μετά τήν θ. Λειτουργίαν ἐτελέσθη τό μνημόσυνον τῶν κεκοιμημένων Πατέρων ἔμπροσθεν τοῦ κουβουκλίου τοῦ τάφου τοῦ ὁσίου Σάββα εἰς τό προαύλειον τῆς Μονῆς, κάτωθι τοῦ ὁποίου εἶναι καί τό κοιμητήριόν των.

Τοιουτοτρόπως, δόξα τῷ παναγάθῳ θεῷ ἡμῶν, ἐτελέσθησαν οἱ τριήμεροι ἑορτασμοί τῆς Ἱερᾶς Λαύρας τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, τοῦ ὁποίου τάς πρεσβείας πρός Κύριον εὐχόμεθα νά ἔχωμεν πάντες διά τόν ἁγιασμόν καί τήν σωτηρίαν ἡμῶν. Γένοιτο.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder